

JÁSZ ATTILA

Három holló & Co.

Minden feledés homályba merül,
TDnek

Két ajándékot rejtettem el a szobában álmomban, egészen hajnalig pontosan emlékeztem rá, hogy hová, de miután felébredtem, már csak annyit tudtam biztosan, hogy a két ajándék itt van valahol, jól elrejtettem.

Lassan elég öreg vagyok hozzá, hogy végre megtanuljak élni, megtanuljam, hogyan kell, és itt az idő, hogy megtanuljak halni is, hogy elég jól csináljam, ha majd szükség lesz rá, ha majd eljön az idő hozzám, addig se ártana gyakorolni egy kicsit.

Minden az első tekintetváltással kezdődik, kezdődött, a szerelem, a bűn, az anyaság, a gyűlölet, a féltékenység és a teremtés, legyen hát meg, és legyen mindig az első az ő tekintete.

Három holló köröz a szemben lévő domb fölött, ami furcsa, mert párban élnek, akkor viszont biztos a gyerekek, élni tanítják, gondolom, de azonnal ott is hagyják, vagy ő marad le, tehát tényleg élni tanítják, úgyse maradhat le semmiről.

Amíg visszaaludtál reggel, elkezdett szállingózni, majd egyre nagyobb pelyhekben hullani a hó, de mire felébredtél, elállt, és el is olvadt, ezért nem meséltem el neked, mi történt, amíg aludtál.

A jó bekopogott az ajtómon, és mivel tudta, hogy nyitva van, soha nem zárom kulcsra, benyitott, és azt mondta, hogy akkor most már itt marad velem, együtt fogunk élni, de ne féljek, olyan lesz, mintha félálomban nem lennék egyedül, de azért zárjuk be az ajtót.

A csiga bárhová megy is, magával viszi a házát, belső házamat én is magammal viszem mindenhova, hogy otthon érezzem magam, bárhol is vagyok, az legyen a házam.

Nevelem a tekintetem, ne áruljon el rögtön, ne árulja el, hogy mit gondolok, érzek vagy szeretnék, nevelem, hogy ne áruljon el idő előtt, azonnal.

Kikapcsolnám-e a gépet, ha szólna az angyal, hogy kövessem, én leszek a következő, itt az idő, megkérném-e, hadd mentsek el mindent, vagy csak lecsuknám a laptop tetejét, mondat közepén, bölintanék, mehetünk.

Álmaimban rendszeresen tudok repülni, nem magasan, pár méterre a föld fölött, csak rá kell feküdnöm a levegőre, és siklani lassan, suhanni mezők és dombok fölött, itt nincsenek házak, amikor álmodom, csak a sziklákra kell vigyázni, óvatosan, felrepülni és felülni egy nagy fa tetejére, az a legjobb talán.

Módszer:

*A bánatot, a szenvedést, a gyötrelmet,
kétségeimet és szorongásaimat múltnak nevezem el,
de most inkább a jövőre koncentrálok,
a jelenből nézve a tökéletesség felé?*

Csavargatom a belső rádióm gombját, keresem a megfelelő hullámhosszakat, hangolom magam, nem hagyom, hogy a heavy metal-adó szétörje sérülékeny napi burkomat, inkább biztosra megyek, Bachra hangolok, simogatással erősítem védőburkomat.

Ha a másik oldalra megyek dolgozni, lefekszem az ágyba, elalszom, és egy palack fényt viszek ajándékba álombarátimnak.

Egy gondolat vagyok csupán, remélhetőleg istené.

A bennem élő bérlők gyakran bezárnak egy üres szobába, amíg óriási bulit csapnak, és a főbérlő nevében, aki szintén én vagyok, mindenféle disznóságot követnek el, helyettem intézkednek fontos dolgokban, és amikor kiengednek, próbálhatom valahogy helyrehozni mindezt.

A három holló fenyőszajkóvá változott, második napja jeleznek, ma vettem a lapot, és megtaláltam a nevüket is végre, itt ültek az ablakom előtt, illetve ideültek egy idő után, jól láthassam őket, korábban a három holló is itt vitorlázott, onnan tudom, hogy ők azok.

Sólyom ül a szomszéd kert fiatal diófájának hálószoobaablakunkhoz legközelebbi ágára, nem merek megmozdulni, látom, hogy figyel, egészen közelről nézem, a hasát, a fejét, ahogy oldalra fordítja, mint egy egyiptomi szobor, a szél borzolja a hátán gyönyörű barna, fehér pettyes tollait, sosem láttam ilyen közelről ragadozó madarat, állok hát mozdulatlanul, de tökéletes időérzékről téve tanúbizonyságot, elrepül méltóságosan és sebesen, az jut eszembe, mintha azt akarná, hogy írjam le, ne fe-

lejtsem el ezt a pillanatot, és nem is felejtsem, de nem írom le, így álmomban is visszarepül, be a tudatalattimba, foglalkoztat tehát, és reggel is eszembe jut, ahogy nézem a csupasz ágat, ahol tegnap ült, később kiviszem a kutyát, és azon gondolkodom, hogy mit akarhat tőlem ez a sólyom-dolog, és amikor nem jutok semmire, várom, hogy a kutya végezze a dolgát a fák között, elröpül felettem, újra jelez.

Zöldikék násztáncát nézem a kertben, a terasz előtt csinálják, semmi szemérem, a kis nyírfáról le és felröppennek összekapaszkodva, röptükben is szerelmeskednek, játszanak egymással, már majdnem irigylem őket.

Visszajönnek két hét múlva a kertbe a fenyőszajkók, csapatostól, vagy csak én nem voltam itthon két hete, és nem láttam őket a kapu melletti diófára szállni, ellepni, és talán azt jelzik számomra, nincsen idő, minden változatlan, de csak annyira, hogy ez a jövés-menés még éppen beleférjen.

Reggel a tiszta, tavaszi égboltot két repülőgép-kondenzcsík osztja kereszt formájúvá, nagyhét első napján, és ahogy foszlik szét a függőleges csík, a hosszú vízszintes marad, csak szélesedik, útnyivá, és akkor a három hegyen lakó holló közül az egyik párhuzamosan végigrepül a csík fölött.

A bennem lévő békét figyelem, ami fáradtságból is fakad, háttérben a hegyvonulat sziluettje, előtérben bizsergető zöld levelecskék és hajtások a fákon, bokrokon, miközben várom a vonatot, süt a nap, de árnyékban állok, a másik vágány napozik, Árnyékkal várunk, amikor szemben, a másik oldalon leszáll egy jól fejlett szarka, harci díszben, fényesen csillogó feketéskék tollakkal a beton lámpaoszlop tetejére, csak hogy történjen valami.

Végre melegen süt a nap, ilyenkor kiteszem a kisasztalt a napsütötte sávra, két széket is mellé, pedig egyedül vagyok.

Azt hiszem, verebek lepik el a kertet, de közelebb jön a vezérmadár, és a mellkasát mutatja felém, vörösesbarna, először azt hiszem, vörösbecy, de ők már elköltöztek végleg, mióta a két fekete macska beköltözött hozzám, pedig nem bántották őket, szóval oldalra fordul a vezérmadár, mint egy modell, és látom, hogy pinty, pintyek csapata, valamit találtak, bogarásznak jó ideig, majd elrepülnek, és nem jönnek vissza.

A verebek minden reggel a meditációm alatt odaülnek a kis nyírfa ágaira, és figyelnek befelé kíváncsian, és ahogy végzek, eltűnnek, egész nap nem látom őket többet.

Amikor azt hiszem már, befejeztem ezt a madárnaplóírást, a reggeli kutyasétáltatás alatt találunk egy halott fenyőrigófiókát, talán repülni akart, de a szárnyai még nagyon csököttek, hiába nagyméretű már a teste, keresem a fészket, de olyan zöld hálót vonnak a faágakra a levelek, hogy nem találok, viszem magamban a képét, ahogy ott fekszik élettelenül, nem szomorú, nem vidám, ilyeneket már csak én gondolok magamban, jó utat Dezső, Szpéróékat üdvözlöm, még elszöszölgetek itt egy kicsit, de most megyek, eltemetem a kismadarat.

Napokkal később a kis fenyőrigó láthatatlan sírjának keresztjén egy feketerigó billeg, ugyanis a keresztet ágakból készítettem, és hosszú, erős fűszálakkal kötöttem össze, majd ijedtében elröppen, és szárnyuhantásával kidönti a jelképes keresztet, szóval, csak azt akarom mondani, igazad volt, az élet írja a történetet.

Minden nap ugyanakkor jelennek meg, ellepik a hátsó kert gyümölcsfáit és a fák alatti füvet, gyümölcs még nincs, azt nem csipegethetik, inkább a cserebogarakat, amiből rengeteg van, és ők pontban fél háromkor megjelennek, úgy negyven-ötven darab seregély, egyenként is gyönyörűek, csillogó fekete alapon arany pöttyök borítják a madarak arányos testét, és talán minden híreszteléssel ellentétben, hogy milyen kártékonyak, naponta figyelhetem, ahogy lecsipegetik a cserebogarakat és változatos madárfehér-alakzatokban hagyják el a kertet, ahogy jöttek, talán az üzenetüket te már jobban érted.